

VENDIM
Nr. 18, datë 10.4.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Holta Zaçaj,	kryetare;
Marsida Xhaferllari,	anëtare;
Fiona Papajorgji,	anëtare;
Sonila Bejtja,	anëtare;
Illir Toska,	anëtar;
Genti Ibrahim,	anëtar;
Marjana Semini,	anëtare;
Sandër Beci,	anëtar,

me sekretare Belma Lleshi, në datën 10.4.2025, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 2 (Q) 2024 të Regjistrisë Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Qerime Hoti, përfaqësuar nga avokate Enkelejda Musta, me prokurë të posaçme. Qamil Hoti, përfaqësuar nga avokat Erind Nanushi, me prokurë të posaçme.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Inspektorati i Mbrojtjes së Territorit pranë Bashkisë Elbasan, në mungesë.

Shoqëria e Përmbartimit Privat "Bailiff Officers" sh.p.k., në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. (80-2024-501) 492, datë 23.2.2024, të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131, pika 1, shkronja "P", 134, pikat 1, shkronja "I" dhe 2, 142, pika 1, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6, pika 1, i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 24, 27, 71, 71/a, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese", të ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sandër Beci, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuësve Qerime Hoti dhe Qamil Hoti (*kërkuësit*), të cilët kanë kërkuar pranimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të subjekteve të interesuara, Inspektoratit të Mbrojtjes së Territorit (*IMT*) dhe shoqërisë së përmbartimit privat "Bailiff officers" sh.p.k. (*shoqëria "Bailiff officers"*), si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuësit janë nënë e bir. Ndërkohë, në një kontroll të ushtruar nga inspektorët e Inspektoratit Ndërtimor e Urbanistik pranë Bashkisë Elbasan (*INU*) është konstatuar se kërkuësi Qamil Hoti po ndërtonte pa leje një objekt në qytetin e Elbasanit. Për këtë kundërvajtje administrative, INU-ja, Elbasan ka nxjerrë vendimin nr. 15, datë 5.9.2013, me të cilin kërkuësi në fjalë është dënua me gjobë në masën 500.000 lekë (*vendimi i dënimit me gjobë nr. 15/2013*). Po kështu, INU-ja, Elbasan ka nxjerrë edhe një vendim për prishjen e ndërtimit pa leje. Ndaj kërkuësit Qamil Hoti ka filluar edhe një procedim penal për kundërvajtjen penale "Ndërtimi i paligjshëm", të parashikuar nga neni 199/a, paragrafi 1, i Kodit Penal. Pavarësisht se është konstatuar se ndërtimi pa leje i objektit ka ndodhur, madje edhe pas konstatimit të kundërvajtjes administrative, procedimi penal, në vijim, është pushuar nga Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit

Gjyqësor Elbasan me vendimin e datës 16.6.2014, për shkak të amnistisë së dhënë me ligjin nr. 22/2014.

2. Për kërkesën e Bashkisë Elbasan, me vendimin nr. 106 (13-2014-769), datë 7.2.2014, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan ka lëshuar urdhrin e ekzekutimit për titullin ekzekutiv, vendimin e dënimit me gjobë nr. 15/2013, i cili është vënë në ekzekutim me kërkesën e Bashkisë Elbasan të datës 20.3.2014. Megjithatë, përmbaruesi gjyqësor privat nuk arriti të realizonte ekzekutimin, arsye për të cilën, në datën 27.9.2018, Bashkia Elbasan iu drejtua shoqërisë përmbarimore “Bailiff officers” sh.p.k. (ish-“Zike” sh.p.k.) dhe çështja përmbarimore iu transferua kësaj shoqërie. Kjo e fundit, në datën 14.11.2018, ka kaluar në ekzekutim të detyrueshëm dhe kërkuesi debitor, në vijim, ka bërë disa pagesa të pjesshme, gjithsej 99.900 lekë. Në datat 15.7.2019 dhe 16.12.2019 janë bërë transferime të shumave të detyrimit në llogarinë bankare të kreditorit.

3. Në datën 8.11.2019, kërkuesi kanë paraqitur në gjykatë një kërkesëpadi kundër IMT-së, Elbasan (*ish-INU, Elbasan*) dhe shoqërisë përmbarimore “Bailiff officers” sh.p.k. Me pretendimin se dënimi administrativ me gjobë sipas vendimit nr. 15/2013 të INU-së, Elbasan është parashkruar, për shkak se nuk është ekzekutuar brenda afatit 2-vjeçar të parashikuar në nenin 46 të ligjit nr. 10279, datë 20.5.2010, “Për kundërvajtjet administrative”, ndërsa vendimi është dërguar për ekzekutim në vitin 2018, kërkuesi, përmes padisë së tyre, kanë kërkuar pavlefshmërinë absolute të titullit ekzekutiv, anulimin e veprimeve përmbarimore për këtë shkak dhe kthimin e vlerës së paguar. Po kështu, ata kanë kërkuar edhe sigurimin e padisë, pezullimin e ekzekutimit të titullit ekzekutiv.

4. Çështja fillimisht është regjistruar në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Durrës, e cila, me vendimin nr. 364, datë 14.11.2019, ka vendosur rrëzimin e kërkesës së kërkuessve për pezullimin e ekzekutimit të titullit ekzekutiv. Çështja ka mbetur pa u shqyrtuar deri në riorganizimin e ri gjyqësor dhe pas ndërprerjes së veprimtarisë së kësaj gjykate në datën 30.6.2023, ajo është regjistruar në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Tiranë (*gjykata administrative*). Kjo e fundit, pasi e ka shqyrtuar çështjen, me vendimin nr. (80-2024-501) 492, datë 23.2.2024, ka vendosur rrëzimin e kërkesëpadisë. Sipas asaj gjykate, padia e kërkuessve për pavlefshmërinë e titullit ekzekutiv ishte parashkruar në kuptim të nenit 112 të Kodit Civil (KC), ndërsa ajo është paraqitur në tejkallim të afatit 30-ditor nga marrja dijeni për fillimin e ekzekutimit të detyrueshëm, që përcakton neni 609, pika 1, i Kodit të Procedurës Civile (KPC). Po sipas saj, në përputhje me nenin 45, shkronja “a”, të ligjit nr. 49/2012, datë 3.5.2012, “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*ligji nr. 49/2012*), vendimi është i formës së prerë dhe kundër tij nuk lejohej ankim, pasi vlera e padisë ishte më e vogël se 20-fishi i pagës minimale në shkallë vendi.

5. Në datën 7.9.2024, kërkuesi i janë drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, i cili pas plotësimit, sipas parashikimeve të nenit 27 të ligjit nr. 8577/2000, është regjistruar në datën 23.9.2024. Kolegji i Gjykatës, në datën 10.12.2024, bazuar në nenin 21, pika 1, të ligjit nr. 8577/2000, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

6. Kërkuesi, në mënyrë të përmblëdhur, kanë pretenduar se u është cenuar e drejta për proces të rregullt ligjor, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

6.1 Së drejtës për t’u njoftuar të lidhur me të drejtën për t’u dëgjuar e për t’u mbrojtur, si dhe parimin e kontradiktoritetit, pasi gjykata administrative e ka gjykuar çështjen në mungesë të tyre, pa pasur një njoftim të vlefshëm për seancën gjyqësore të datës 23.2.2024. Ajo gjykatë, në interpretim arbitrar të ligjit, ka konsideruar të rregullt njoftimin e nëpunësit postar, i cili në letërthirrje ka shënuar “Njoftuar me telefon”, “Objekt i pakërkuar”, por pa treguar ditën e komunikimit me ta, emrin e tij dhe numrin e telefonit me të cilin ka realizuar njoftimin. Pavarësisht kësaj, sipas neneve 129, pika 2, 130, pika 1 dhe 141, pika 1, të KPC-së, si dhe nenit 22, të ligjit nr.

49/2012, shërbimi postar nuk mund të kryejë njoftimin e palëve me mjete elektronike, pra me telefon, gjë që mund të bëhet vetëm nga gjykata sipas rregullave që përcakton ligji. Gjykata administrative nuk ka njoftuar as avokatin e tyre, i cili, në kërkesën e datës 15.12.2022, për përshpejtimin e gjykimit të çështjes, ka njoftuar gjykatën për zëvendësimin e avokatit të caktuar më parë dhe për ndryshimin e adresës, si dhe të të dhënave të kontaktit për efekt njoftimi, kërkesë kjo që as është administruar në dosjen gjyqësore. Si pasojë e mungesës së njoftimit, atyre nuk u është dhënë mundësia të dëgjoheshin për thelbin e çështjes, për faktet, për provat dhe për interpretimin e ligjit, ndërsa rezultati i çështjes nuk do të kishte qenë i njëjtë nëse ata do të ishin njoftuar.

6.2 Së drejtës së aksesit, pasi ata nuk kanë marrë nga gjykata administrative një përgjigje përfundimtare për pretendimet e tyre në padi. Për shkak të parregullsisë së njoftimit, ajo gjykatë nuk i ka njoftuar as për prapësimet dhe as për provat e paraqitura nga të paditurit, duke mos iu dhënë mundësia të paraqitnin pretendime për to. Pavarësisht kësaj, në marrjen e vendimit përfundimtar gjykata administrative është mbështetur edhe në prapësimet edhe në provat e të paditurve, përfshirë edhe të shoqërisë përmbarimore, e cila nuk i ka paraqitur brenda afatit 10-ditor, por vetëm pas urdhrit të gjykatës. Në këtë mënyrë, atyre u është cenuar e drejta për t'u dëgjuar dhe e drejta e mbrojtjes, si dhe nuk është zbatuar parimi i kontradiktoritetit dhe i barazisë së armëve. Po kështu, duke mbështetur vendimin në prapësimet dhe provat e shoqërisë përmbarimore të paditur të paraqitura jashtë afatit 10-ditor, gjykata administrative ka cenuar edhe standardin e arsyetimit të vendimit, pasi ajo nuk duhej t'i analizonte ato dhe as t'u referohej atyre.

6.3. Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, pasi gjykata administrative, sipas nenit 37, të ligjit nr. 49/2012, shqyrton (parimisht) ligjshmërinë e veprimit administrativ që kundërshtohet në bazë të provave, pretendimeve dhe prapësimeve të palëve, që përbëjnë edhe kufijtë e shqyrtimit gjyqësor, ndërkohë që në rastin konkret gjykata në marrjen e vendimit është mbështetur edhe në prapësimet edhe në provat e paraqitura jashtë afatit 10-ditor nga shoqëria përmbarimore e paditur. Duke pasur parasysh se rëndësia e vlerësimit të drejtë dhe tërësor të parakushtit procedural të parashkrimit të padisë është thelbësore për fatin e gjykimit të çështjes, në rastin konkret, gjykata administrative nuk duhet të shqyrtonte afatin e parashkrimit të padisë, referuar vetëm neneve 609 të KPC-së dhe 112 të KC-së, ndaj, për pasojë, ajo ka vepruar në cenim të kompetencës dhe rolit të saj kushtetues e procedural.

6.4. Standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor të lidhur me të drejtën e pronës, pasi padia e tyre synonte edhe mbrojtjen e së drejtës së pronës, të pasurisë ndërtesë që posedojnë dhe të vlerave monetare, e cenuar nga veprimet e paligjshme të të paditurve. Gjykata administrative, duke konsideruar të parashkruar padinë, nuk ka arsyetuar për pretendimet e tyre dhe as u është përgjigjur argumenteve të ligjore të parashtruara në padi. Arsyetimi i saj është i përciptë, i përgjithshëm dhe jologjik, ndërsa nuk ka një arsyetim të plotë dhe shterues për datat dhe veprimet a mosveprimet e palëve dhe për zbatimin e ligjit në lidhje me parashkrimin e padisë. Gjykata nuk ka përmbushur standardin e arsyetimit të vendimit, pasi ka dështuar të tregojë se ata janë dëgjuar rregullisht prej saj.

7. *Subjektet e interesuara, IMT-ja dhe shoqëria e përmbarimit privat "Bailiff officers" sh.p.k.*, nuk kanë paraqitur prapësime me shkrim, megjithëse janë njoftuar rregullisht.

III Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkesave

8. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja "F" dhe 134, pikat 1, shkronja "I" dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71, të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor, që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të

plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a, të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

9. Kërkuesit, si individë, legjitimohen *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi kanë qenë palë në procesin gjyqësor ndaj të cilit kanë ngritur pretendime në këtë Gjykatë dhe kanë interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

10. Për sa i përket *shterimit të mjeteve juridike efektive*, neni 131, pika 1, shkronja “F”, i Kushtetutës, përcakton se Gjykata bën gjykimin përfundimtar të ankesave individuale kundër çdo vendimi gjyqësor, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike efektive për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive themelore kushtetuese që pretendohet se janë cenuar. Mjetet ligjore shterojnë kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (*shih vendimet nr. 10, datë 4.3.2021; nr. 56, datë 25.7.2017; nr. 56, datë 21.7.2015, të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Në rastin konkret, kërkuesit i janë drejtuar Gjykatës për kundërshtimin e vendimit të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, i cili, në përputhje me nenin 43 të Kushtetutës dhe nenin 45, shkronja “a”, të ligjit nr. 49/2012, është i formës së prerë dhe ndaj tij nuk lejohet ankimi. Në këto rrethana, Gjykata çmon se ata nuk kanë mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tyre kushtetuese përveç ankimit kushtetues individual.

12. Lidhur me legjitimimin *ratione temporis*, bazuar në nenin 71/a, pika 1/b, të ligjit nr. 8577/2000, afati për paraqitjen e ankimit kushtetues individual është 4 muaj nga konstatimi i cenimit të së drejtës. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka vlerësuar se vënia në dispozicion të palëve e vendimeve të gjykatës ua bën të njohura atyre arsyet e vendimmarrjes, duke u dhënë mundësinë të ankohen nëse e shohin të arsyeshme. Për rrjedhojë, si datë e fillimit të afatit ligjor për paraqitjen e ankimit kushtetues individual, është data e marrjes dijeni efektivisht për vendimin gjyqësor të marrë në ushtrim të mjetit të fundit ankimor. Si rregull, kjo datë është ajo e shpalljes së vendimit gjyqësor të arsyetuar dhe nëse pala nuk është e pranishme, si datë e marrjes dijeni konsiderohet ajo e njoftimit shkresor ose elektronik të tij (*shih vendimin nr. 42, datë 19.9.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

13. Në çështjen në shqyrtim, Gjykata vëren se vendimi i kundërshtuar i Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë mban datën 23.2.2024 dhe ai nuk është shpallur në prani të kërkuesve. Nga dosja gjyqësore e administruar për qëllime të gjykimin kushtetues nuk rezulton që vendimi i asaj gjykate t’u jetë njoftuar këtyre të fundit. Ndërkohë, sipas akteve të depozituara së bashku me ankimin kushtetues individual rezulton se në përgjigje të kërkesës së avokatit të kërkuesve, ajo gjykatë, me shkresën nr. 6670/1 prot., datë 7.5.2024, i ka dërguar vendimin e arsyetuar, të cilin ai e ka marrë në datën 8.5.2024. Duke mbajtur parasysh këtë datë, si dhe faktin se ankimi kushtetues individual është depozituar në datën 7.9.2024, pra brenda afatit ligjor 4-mujor, Gjykata çmon se kërkuesit legjitimohen edhe *ratione temporis*.

14. Për sa i takon legjitimitetin *ratione materiae*, kërkuesit kanë pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtëm të së drejtës për t’u njoftuar të lidhur me të drejtën për t’u dëgjuar e për t’u mbrojtur dhe parimin e kontradiktoritetit, së drejtës së aksesit, së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor të lidhur me të drejtën e pronës, pretendime të cilat përfshihen në juridiksionin kushtetues.

15. Në lidhje me pretendimin për cenimin e së drejtës së aksesit, kërkuesit kanë parashtruar argumente në dy drejtime. Së pari, sipas tyre, ata nuk kanë marrë përgjigje përfundimtare nga gjykata administrative për pretendimet e parashtruara në padi për shkak të rrëzimit të saj si e parashkruar. Së dyti, sipas kërkuesve, ata janë vënë në pamundësi për të paraqitur pretendime gjatë procesit gjyqësor në lidhje me prapësimet dhe provat e paraqitura nga të paditurit për shkak të mosnjoftimit të tyre nga gjykata administrative.

16. Për sa i përket argumentit të parë të kërkuesve, për cenimin e së drejtës së aksesit, Gjykata konstaton se ai lidhet me pretendimin tjetër të tyre për cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, për të cilin ata kanë parashtruar se gjykata administrative ka kapërcyer kompetencat e saj kur ka marrë në shqyrtim parashkrimin e padisë. Nisur nga kjo, Gjykata

vlerëson që pretendimin e kërkuësve për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj ta analizojë të ndërlidhur me pretendimin e tyre për cenimin e së drejtës së aksesit, për sa i përket argumentit të parë për këtë pretendim.

17. Kurse për argumentin e dytë të kërkuësve, për cenimin e së drejtës së aksesit, Gjykata konstaton se ai, në thelb, ka të bëjë me të drejtën për t'u dëgjuar dhe për t'u mbrojtur, si dhe parimin e kontradiktoritetit, ndaj ky argument do të analizohet në kuadër të pretendimit për cenimin e së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur, si dhe parimin e kontradiktoritetit.

18. Për sa i përket pretendimit për cenimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, Gjykata konstaton se argumentet, në thelb, kanë të bëjnë me aksesin në gjykim, gjykatën e caktuar me ligj dhe të drejtën e njoftimit, ndaj ky pretendim do të analizohet në kuadër të tyre. Kurse për pretendimin për cenimin e së drejtës së pronës, Gjykata, duke mbajtur në konsideratë se argumentet e paraqitura lidhen me procesin gjyqësor të zhvilluar ndaj kërkuësve, çmon ta analizojë çështjen e paraqitur në këndvështrim të nenit 42 të Kushtetutës, sipas të cilit prona nuk mund të cenohet pa një proces të rregullt ligjor dhe se kushdo, për mbrojtjen e së drejtës kushtetuese të pronës, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë.

19. Për sa më lart, Gjykata, në vijim, do të analizojë në themel pretendimet e kërkuësve për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj të lidhur me të drejtën e aksesit, si dhe së drejtës **për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur dhe parimin e kontradiktoritetit.**

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj të lidhur me të drejtën e aksesit

20. Kërkuësit kanë pretenduar se gjykata administrative, sipas nenit 37 të ligjit nr. 49/2012, shqyrton (parimisht) ligjshmërinë e veprimit administrativ që kundërshtohet në bazë të provave, pretendimeve dhe prapësimeve të palëve, që përbëjnë edhe kufijtë e shqyrtimit gjyqësor, ndërkohë që, në rastin konkret, gjykata në marrjen e vendimit është mbështetur edhe në prapësimet edhe në provat e paraqitura jashtë afatit 10-ditor nga shoqëria përmbarimore e paditur. Duke pasur parasysh se rëndësia e vlerësimit të drejtë dhe tërësor të parakushtit procedural të parashkrimit të padisë është thelbësore për fatin e gjykimit të çështjes, në rastin konkret, gjykata administrative nuk duhet të shqyrtonte afatin e parashkrimit të padisë, referuar vetëm nenit 609 të KPC-së dhe nenit 112 të KC-së, ndaj, për pasojë, ajo ka vepruar në cenim të kompetencës dhe të rolit të saj kushtetues e procedural. Nisur nga kjo, sipas kërkuësve, ata nuk kanë marrë përgjigje përfundimtare nga gjykata administrative për pretendimet e parashtruara në padi, ndërsa ajo është rrëzuar si e parashkruar.

21. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka vlerësuar se një nga elementet e procesit të rregullt, sipas nenit 42 të Kushtetutës, është edhe shqyrtimi i çështjes nga një gjykatë e caktuar me ligj. Ky element, në sensin material, karakterizohet nga funksioni i saj gjyqësor, që ka të bëjë me zgjidhjen e çështjeve nga organe të ngarkuara me ligj për të dhënë drejtësi. Përveç këtij kushti, këto organe duhet të shqyrtojnë dhe të vendosin për çështje që janë në kompetencë të tyre gjatë një procesi të zhvilluar për një procedurë ligjërishit të përcaktuar dhe në pajtim me rendin juridik (*shih vendimet nr. 15, datë 23.3.2023; nr. 3, datë 7.2.2023; nr. 7, datë 23.2.2021, të Gjykatës Kushtetuese*).

22. Sipas Gjykatës, shteti i së drejtës nuk mund të konceptohet pa u njohur individëve të drejtën për t'u drejtuar gjykatës, e cila nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur një zgjidhje gjyqësore përfundimtare për mosmarrëveshjen. Nëse mohohet kjo e drejtë, procesi konsiderohet i parregullt, sepse aksesit në gjykatë është, para së gjithash, kusht kryesor për të realizuar mbrojtjen e të drejtave të tjera të individit (*shih vendimet nr. 22, datë 25.4.2023; nr. 14, datë 21.3.2023; nr. 7, datë 21.2.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Nga ana tjetër, Gjykata ka theksuar se e drejta për t'u drejtuar një gjykate nuk është absolute. Kjo e drejtë mund të jetë pjesë e kufizimeve, të cilat duhet të ndjekin një qëllim legjitim dhe mjetet e përdorura të jenë përpjesëtimore me qëllimin që kërkohet të arrihet (*shih vendimet nr. 67, datë 17.11.2015; nr. 7, datë 27.2.2013, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata është shprehur se mbrojtja kushtetuese dhe ligjore e të drejtave dhe lirive të individit mund të realizohet vetëm kur ushtrohet brenda afateve ligjore

të përcaktuara. Përcaktimi i këtyre afateve nuk përbën një qëllim në vetvete, por bëhet për mbrojtjen e të drejtave të të tjerëve dhe synon, ndër të tjera, garantimin e parimit të sigurisë juridike, miradministrimin e drejtësisë dhe shmangien e abuzimit me të drejtat (*shih vendimet nr. 64, datë 1.10.2024; nr. 9, datë 7.2.2017; nr. 17, datë 19.6.2009, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, vlerësimi i parashkrimit ose jo të padisë përbën parakusht për shqyrtimin nga gjykatat e zakonshme të themelit të pretendimeve (*shih vendimin nr. 26, datë 9.4.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Gjithashtu, Gjykata ka pohuar në mënyrë konstante se është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të vlerësojnë faktet dhe provat e administruara, si dhe të interpretojnë ligjin për qëllim të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, ndërsa detyra e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese (*shih vendimet nr. 30, datë 29.5.2023; nr. 33, datë 14.11.2022; nr. 3, datë 23.2.2016, të Gjykatës Kushtetuese*). Ajo nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimin nr. 30, datë 29.5.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Duke iu kthyer rastit në shqyrtim, nga aktet e dosjes gjyqësore të administruar për qëllime të gjykimit kushtetues, Gjykata konstaton se në shtator të vitit 2013 një nga kërkuesit është dënuar administrativisht me gjobë për kundërvajtjen administrative të ndërtimit pa leje. Për këtë vendim, në vijim, në shkurt të vitit 2014, gjykata ka lëshuar urdhrin e ekzekutimit, duke vlerësuar se ai përbën titull ekzekutiv sipas ligjit të posaçëm, kurse në mars të këtij viti është vënë në lëvizje procedura për ekzekutimin e tij. Megjithatë përmbaruesi gjyqësor nuk ka arritur të ekzekutojë titullin ekzekutiv deri në shtator 2018, kur çështja përmbarimore i është transferuar një subjekti tjetër përmbarimor gjyqësor, i cili në nëntor të këtij viti e ka kaluar atë në ekzekutim të detyrueshëm. Gjatë vitit 2019 kërkuesi debitor ka bërë disa pagesa për shlyerjen e detyrimit sipas titullit ekzekutiv, ndërkohë që në nëntor të këtij viti kërkuesit kanë paraqitur padi për pavlefshmërinë e titullit ekzekutiv, anulimin e veprimeve përmbarimore për këtë shkak dhe kthimin e pagesave të bëra.

25. Padia e kërkuesve ka mbetur pa u shqyrtuar deri në datën 19.12.2023, kur gjyqtari i çështjes ka urdhëruar shqyrtimin e saj në seancë përgatitore, në dhomën e këshillimit, për në datën 17.1.2024. Në seancën përgatitore të kësaj date gjyqtari i çështjes ka urdhëruar njoftimin për të paditurit të padisë së kërkuesve dhe akteve shoqëruese të saj, duke iu caktuar një afat 10-ditor për depozitimin e prapësimeve me shkrim, si dhe të akteve të plota shkresore për veprimet objekt padie. I padituri, IMT-ja, Elbasan, ka depozituar rregullisht prapësimet me shkrim. Në seancën përgatitore të radhës të datës 8.2.2024, e zhvilluar edhe ajo në dhomën e këshillimit, gjyqtari ka vërejtur se shoqëria e paditur nuk ka paraqitur prapësime dhe prova megjithëse është njoftuar. Megjithatë, sipas dëftesës së komunikimit për këtë të paditur, del se ajo ka marrë njoftimin e gjykatës në datën 1.2.2024 dhe në datën e seancës përgatitore afati 10-ditor nuk ishte plotësuar. Nga ana tjetër, duke vlerësuar se janë kryer pothuajse të gjitha veprimet përgatitore procedurale, gjyqtari i çështjes ka urdhëruar shqyrtimin e saj në seancë gjyqësore dhe njoftimin e palëve. Ndërkohë, në datën 9.2.2024, përmes shërbimit postar, shoqëria përmbarimore e paditur i ka dërguar gjykatës administrative prapësimet e saj me shkrim dhe praktikën dokumentare të ekzekutimit. Në seancën gjyqësore të datës 23.2.2024, gjykata administrative ka administruar të gjitha provat shkresore të paraqitura nga palët dhe pasi i ka dhënë fund shqyrtimit gjyqësor, ka marrë vendimin përfundimtar për rrëzimin e padisë së kërkuesve. Në marrjen e këtij vendimi ajo ka vënë në diskutim kryesisht një nga kushtet formale të padisë, pikërisht afatin e paraqitjes së saj, duke arritur në përfundimin se padia është parashkruar në kuptim të nenit 112 të KC-së, për shkak të paraqitjes së saj në tejkalim të afatit 30-ditor nga marrja dijeni për fillimin e ekzekutimit të detyrueshëm, të përcaktuar në nenin 609, pika 1, të KPC-së. Sipas gjykatës administrative, kërkuesit kanë pasur dijeni për ekzekutimin e detyrueshëm të paktën nga data 15.7.2019, kur është bërë ekzekutimi pjesor i detyrimit, ndërkohë që padia është paraqitur në datën 8.11.2019.

26. Gjykata fillimisht vëren se referuar ligjit nr. 49/2012, që rregullon gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative, sikundër edhe ajo në rastin në shqyrtim, por edhe KPC-ja, për

aq sa ky ligj nuk parashikon ndryshe, palët kanë të drejtë të paraqesin prova të cilat, si rregull, duhet të paraqiten përpara seancës së parë gjyqësore, ndërsa gjykata administrative e shqyrtton çështjen në bazë të provave të paraqitura në gjykim. Në lidhje me padinë për pavlefshmërinë e titullit ekzekutiv, neni 609, pika 1, i KPC-së ka përcaktuar se ajo mund të paraqitet brenda 30 ditëve nga marrja dijeni për fillimin e ekzekutimit të detyrueshëm. Ndërkohë, neni 18, pika 8, i ligjit nr. 49/2012, parashikon se afati për ngritjen e padisë shqyrtohet nga gjykata edhe kryesisht.

27. Nga sa konstatohet dhe referuar jurisprudencës kushtetuese të përmendur më lart, Gjykata vëren se gjykata administrative, referuar edhe objektit të gjykimit, ka administruar në gjykim edhe praktikën dokumentare të ekzekutimit të depozituar nga shoqëria përmbartimore e paditur, pas njoftimit asaj të padisë, duke mbështetur vendimin e saj edhe në të dhënat e treguara në aktet e kësaj praktike dokumentare. Po kështu, në funksion të shqyrtimit të padisë dhe marrjes së vendimit përfundimtar, gjykata administrative ka shqyrtuar kryesisht afatin e paraqitjes së padisë nga kërkuessit, si parakusht për shqyrtimin në themel të saj, nga ku ka rezultuar se ajo është paraqitur tej afatit ligjor, ku mbi këtë bazë ka vendosur rrëzimin e padisë për shkak të parashkrimit, shuarjes së kësaj të drejte (të padisë). Në këtë kuptim, gjykata administrative ka vepruar në përputhje me kompetencat e saj, duke e shqyrtuar çështjen brenda kufijve të saj dhe në ushtrim të kompetencave të dhëna nga ligji. Për sa i përket përfundimit për parashkrimin e padisë, gjykata administrative ka arsyetuar mjaftueshëm për ligjin e zbatueshëm dhe interpretimin e tij, ndërsa arsyetimi i saj nuk është alogjik. Kërkuessit nuk kanë parashtruar ndonjë argument konkret për ndonjë gabim faktik ose ligjor nga gjykata administrative, të tillë sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose të tillë që e bën gjykimin të padrejtë.

28. Për sa më sipër, në kushtet kur gjykata administrative ka vepruar brenda kompetencave të saj, duke dhënë përgjigje të arsyetuar për shkaqet e vendimmarrjes së saj, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuessve për cenimin e së drejtës për gjykim nga një gjykatë e caktuar me ligj të lidhur me të drejtën e aksesit, është i pabazuar.

B.2. Për cenimin e së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur, si dhe parimin e kontradiktoritetit

29. Kërkuessit kanë pretenduar se gjykata administrative e ka gjykuar çështjen në mungesë të tyre, pa pasur për ata një njoftim të vlefshëm për seancën gjyqësore të datës 23.2.2024. Sipas tyre, ajo gjykatë, në interpretim arbitrar të ligjit, ka konsideruar të rregullt njoftimin e nëpunësit postar, i cili në letërthirrje ka shënuar “Njoftuar me telefon”, “Objekt i pakërkuar”, por pa treguar ditën e komunikimit me ata, emrin e tij dhe numrin e telefonit me të cilin ka realizuar njoftimin. Pavarësisht kësaj, vijojnë kërkuessit, sipas neneve 129, pika 2, 130, pika 1 dhe 141, pika 1, të KPC-së, si dhe nenit 22, të ligjit nr. 49/2012, shërbimi postar nuk mund të kryejë njoftimin e palëve me mjete elektronike, pra me telefon, gjë që mund të bëhet vetëm nga gjykata, sipas rregullave që përcakton ligji. Po kështu, sipas kërkuessve, gjykata administrative nuk ka njoftuar as avokatin e tyre i cili, në kërkesën e datës 15.12.2022, për përshpejtimin e gjykimit të çështjes, ka njoftuar gjykatën për zëvendësimin e avokatit të caktuar më parë dhe për ndryshimin e adresës dhe të të dhënave të kontaktit për efekt njoftimi, kërkesë kjo që as është administruar në dosjen gjyqësore. Për shkak të parregullsisë së njoftimit, ata nuk janë njohur as me prapësimet dhe provat e paraqitura nga të paditurit, duke mos iu dhënë mundësia të paraqitnin pretendime për to. Në përfundim, sipas kërkuessve, si pasojë e mungesës së njoftimit, atyre nuk iu dha mundësia të dëgjoheshin për thelbin e çështjes, për faktet, provat dhe interpretimin e ligjit, ndërsa rezultati i çështjes nuk do të kishte qenë i njëjtë nëse ata do të ishin njoftuar.

30. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se e drejta për t'u njoftuar për një gjykim dhe pjesëmarrja në të është e lidhur me vendimmarrjen e gjykatës, e cila ndikon drejtpërsëdrejti mbi të drejtat subjektive ose interesat e ligjshëm të individit. E drejta për t'u njoftuar për të marrë pjesë në gjykim u paraprin të drejtave të tjera, pasi, nëse pala ndërgjyqëse nuk njoftohet për datën dhe orën e seancës, ajo detyrimisht do të gjendet në pamundësi objektive për të ushtruar të drejtat që i garantohen nga neni 42 i Kushtetutës, në kuadrin e një procesi të rregullt ligjor. Ajo krijon të njëjtat mundësi për të paraqitur prova dhe argumente në mbrojtje të interesave vetjakë, në raport

me palën kundërshtare (*shih vendimet nr. 18, datë 4.4.2023; nr. 34, datë 25.7.2011; nr. 34, datë 3.10.2007, të Gjykatës Kushtetuese*).

31. Gjithashtu, Gjykata është shprehur se jo çdo shkelje e rregullave procedurale e bën procesin të parregullt, në aspektin e shkeljes të të drejtave kushtetuese, dhe se ndikim të drejtpërdrejtë në një proces ligjor kanë ato shkelje thelbësore, vërtetimi i të cilave do të cenonte të drejtat dhe liritë themelore të individit. Gjatë shqyrtimit të pretendimeve për të drejtën për proces të rregullt nuk mjafton vetëm konstatimi i shkeljes procedurale, por duhet të analizohet karakteri i saj, pasojat që kanë ardhur për kërkuesin dhe për interesat që ai përfaqëson (*shih vendimet nr. 30 datë 18.4.2024; nr. 9, datë 26.2.2015; nr. 21, datë 1.10.2008, të Gjykatës Kushtetuese*).

32. Duke pasur parasysh jurisprudencën e mësipërme, Gjykata, në vijim, do të analizojë nëse është respektuar nga gjykata administrative e drejta e kërkuesve për t'u njoftuar për seancën gjyqësore dhe, nëse jo, a ka sjellë kjo cenimin e aspekteve të pretenduara të së drejtës për proces të rregullt ligjor, në kontekst të rrethanave të rastit në shqyrtim dhe të vendimmarrjes së gjykatës. Thënë ndryshe, Gjykata do të verifikojë nëse kërkuesve u janë cenuar në tërësi ato aspekte të pretenduara të së drejtës për proces të rregullt ligjor, duke ndikuar në vendimmarrjen e gjykatës administrative dhe duke e bërë gjykimin të padrejtë.

33. Për sa i përket kuadrit rregullator në fuqi që përcakton njoftimin e palëve për gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative, Gjykata vëren se detyrimi për kryerjen e këtij njoftimi parashikohet në nenin 27, të ligjit nr. 49/2012. Ndërkohë, neni 21 i këtij ligji ka përcaktuar detyrimin e paditësit për të treguar saktë në padi: a) adresën e tij ose të përfaqësuesit të tij, në të cilën duhet t'i dërgohen nga gjykata njoftimet dhe aktet; b) një numër telefoni të tij ose të përfaqësuesit, në të cilin gjykata mund ta njoftojë, një adresë elektronike të tij ose të përfaqësuesit, nëse ka një të tillë, si dhe deklaratën e pranimit të njoftimit me telefon ose në mënyrë elektronike. Ndërsa neni 22 i ligjit, përveç mjeteve dhe mënyrave të njoftimit, të parashikuara nga KPC-ja, ka parashikuar se kur gjykata e çmon të dobishme dhe kur palët kanë dhënë pëlqimin për pranimin e njoftimit, urdhëron njoftimin e palëve ose përfaqësuesve të tyre nga nëpunësi gjyqësor, nëpërmjet telefonit të gjykatës të përcaktuar për këtë qëllim me urdhër të kancelarit të gjykatës, duke përcaktuar edhe rregullat për mënyrën e dokumentimit të këtij njoftimi (pika 1, shkronja "a").

34. Nga ana tjetër, Gjykata vëren se KPC-ja parashikon njoftimin shkresor dhe elektronik të akteve, ndërsa lë hapësirë edhe për mënyra të tjera që garantojnë një njoftim të rregullt dhe të sigurt. Neni 130 i këtij kodi rregullon njoftimin shkresor, i cili realizohet përmes dorëzimit edhe nga shërbimi postar i letërthirrjes ose akteve të tjera që duhet t'i njoftohen personit të thirrur, kudo ku ai gjendet, ose në vendet e treguara në nenin 131 të tij, duke iu dorëzuar atij personalisht, ose një personi tjetër që tregohet në atë dispozitë.

35. Duke iu kthyer çështjes në shqyrtim, Gjykata konstaton se kërkuesit në kërkesëpadi kanë treguar adresën e vendbanimit të tyre, sikundër edhe një numër telefoni celular, duke pranuar të njoftohen edhe me mesazh (sms) në këtë numër telefoni. Në përmbajtje të kërkesëpadiës ata kanë kërkuar që kopjet e akteve që të paditurit do të paraqesin t'u dërgohen në adresën e një avokati, i zgjedhur nga njëri prej tyre si përfaqësues në atë çështje, sipas një prokure të posaçme bashkëlidhur padisë. Ata nuk kanë lënë të dhëna adresash të postës elektronike. Për seancën gjyqësore të datës 23.2.2024, gjykata administrative ka dërguar njoftim për kërkuesit përmes letërthirrjes, në të cilën është shënuar edhe adresa e tyre e vendbanimit, sikundër dhe numri i telefonit, sikurse ato janë treguar në kërkesëpadi. Letërthirrja është dërguar përmes shërbimit postar. Në fletën shoqëruese të shërbimit postar, nëpunësi i saj ka shënuar një nga alternativat që ajo fletë përmban, pikërisht "*Objekt i pakërkuar*". Ndërkohë, me shkrim dore, në letërthirrje, nëpunësi postar ka shënuar "*Njoftuar në telefon*". Gjykata administrative, pasi ka verifikuar letërthirrjen e kthyer nga shërbimi postar, ka vlerësuar se kërkuesit janë njoftuar për seancën gjyqësore, për sa kohë në kërkesëpadi ata kanë pranuar të njoftohen nëpërmjet numrit të telefonit të treguar, njoftim i cili ishte bërë nga shërbimi postar. Kjo mënyrë njoftimi, sipas gjykatës, është në përputhje me nenin 21, të ligjit nr. 49/2012, duke vënë në dukje se sipas pikës 5 të kësaj dispozite është në detyrimin e paditësit të njoftojë gjykatën për çdo ndryshim të mëvonshëm të

adresës ose të numrit të telefonit, shkelja e të cilit i bën të papranueshme pretendimet për pavlefshmëri të njoftimit. Mbi këtë bazë, gjykata administrative ka vendosur zhvillimin e gjykimit në mungesë të kërkuesve, por edhe të të paditurve, ku pasi ka administruar provat shkresore të paraqitura nga palët, ka marrë vendimin përfundimtar për rrëzimin e padisë për shkak të parashkrimit të saj.

36. Në analizë të sa më lart, Gjkata vëren se gjykata administrative, për sa i përket njoftimit të kërkuesve për seancën gjyqësore, është bazuar në shënimin e bërë në letërthirrje nga nëpunësi postar se ata janë njoftuar me telefon, sikurse vetë në kërkesëpadinë e tyre kanë pranuar për t'u njoftuar. Megjithatë, gjykata nuk ka vënë në diskutim se neni 22, i ligjit nr. 49/2012 për këtë mënyrë njoftimi ka ngarkuar nëpunësin gjyqësor, ku në funksion të sigurisë së njoftimit dhe dokumentimit të tij ka përcaktuar edhe një sërë elementesh që duhen respektuar. Në këtë situatë, nuk mund të pohohet me siguri se kërkuesit janë njoftuar për seancën gjyqësore dhe, për pasojë, që mosparaqitja e tyre në gjykim ka qenë një zgjedhje e vullnetshme nga ata. Në këtë kuptim, gjykata administrative nuk ka respektuar të drejtën e kërkuesve për t'u njoftuar për seancën gjyqësore.

37. Duke mbajtur parasysh se e drejta për t'u njoftuar për të marrë pjesë në gjykim u paraprin të drejtave të tjera, mosrespektimi i saj, si rregull, do të nënkuptonte cenimin e të drejtave të tjera në kuadër të procesit të rregullt ligjor. Megjithatë, Gjkata vëren se një gjë e tillë duhet të vlerësohet në raport me rrethanat e rastit, pra duke verifikuar nëse mosrespektimi për njërën palë i së drejtës për t'u njoftuar për të marrë pjesë në gjykim ka çuar në moskrijimin për atë të të njëjtave mundësi për të paraqitur prova dhe argumente në mbrojtje të interesave vetjakë, në raport me palën kundërshtare.

38. Në rastin në shqyrtim, siç u parashtrua dhe më lart, Gjkata vëren se gjykata administrative ka vendosur rrëzimin e padisë për shkak të parashkrimit të saj. Në arritjen e këtij përfundimi, ajo është mbështetur në faktin se titulli ekzekutiv, për të cilin kërkuesit, me padinë e tyre, kanë kërkuar pavlefshmërinë, ka qenë në ekzekutim të detyrueshëm, si dhe se ata kanë qenë në dijeni të këtij ekzekutimi, të paktën nga data 15.7.2019, kur kanë bërë një pagesë pjesore të detyrimit sipas titullit ekzekutiv. Këto të dhëna gjykatës i kanë rezultuar nga praktika dokumentare e ekzekutimit e paraqitur nga shoqëria përmbarimore e paditur, praktikë e cila nuk u është dërguar paraprakisht kërkuesve. Në këtë kuptim, ndërsa gjykimi është zhvilluar në mungesë të tyre, duket se ata nuk kanë pasur mundësi për t'u njohur dhe për të paraqitur pretendimet e tyre rreth atyre provave, pikërisht për sa u përket fakteve mbi të cilat gjykata administrative në vijim ka mbështetur vendimin e saj. Megjithatë, në realitet, faktet në fjalë kanë të bëjnë me veprimet e kërkuesve dhe ato janë pranuar dhe pohuar edhe nga vet ata në kërkesëpadinë e tyre. Edhe në ankimin e tyre kushtetues individual kërkuesit nuk ngrenë asnjë pretendim konkret për këtë aspekt të vendimit të kundërshtuar të gjykatës administrative. Në një situatë të tillë nuk mund të thuhet se mosnjoftimi i seancës gjyqësore, mosnjohja me praktikën dokumentare të ekzekutimit dhe zhvillimi i gjykimit në mungesë të kërkuesve, i ka vënë ata në kushte jo të njëjta me palën kundërshtare në lidhje me mundësinë për të paraqitur prova dhe argumente në raport me ato fakte që kanë të bëjnë me veprime të tyre dhe që vet ata i kanë pranuar në aktin për fillimin e procesit gjyqësor.

39. Për sa i përket çështjes së afatit të paraqitjes së padisë, siç u parashtrua dhe më lart, Gjkata vëren se një çështje e tillë gjykata administrative e ka marrë në shqyrtim kryesisht, pra jo për ndonjë prapësim të të paditurve. Ndërkohë, në kushtet kur gjykimi është zhvilluar në mungesë të kërkuesve, ata nuk kanë pasur mundësi të paraqisnin argumentet e tyre për këtë çështje. Megjithatë, ndërsa jemi përpara një mosmarrëveshjeje administrative dhe gjykimi i saj është vënë në lëvizje nga kërkuesit, këta të fundit kanë pasur mundësi, por edhe interes për të treguar se padia është paraqitur në afat, për sa kohë ligji i veçantë ngarkon gjykatën që të shqyrtojë edhe kryesisht këtë çështje. Ndërkohë, lidhur me këtë moment, Gjkata më lart arriti në përfundimin se kërkuesve nuk u është cenuar e drejta për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, pra se gjykata administrative ka vendosur në përputhje me kompetencat e saj, duke mos pasur ajo ndonjë gabim të dukshëm faktik ose ligjor. Në këtë kontekst, nuk mund të thuhet se mosnjoftimi i seancës

gjyqësore dhe zhvillimi i gjykimit në mungesë të kërkuësve i ka vënë ata në kushte të pabarabarta me palën kundërshtare në lidhje me mundësinë për të paraqitur argumente në raport me afatin e paraqitjes së kërkesëpadisë.

40. Për rrjedhojë, në kontekstin e rastit konkret, Gjykata vlerëson se vetëm shkelja formale e së drejtës së kërkuësve për t'u njoftuar për gjykimin e çështjes, për sa kohë ajo nuk është shoqëruar edhe me shkeljen e aspekteve të tjera të së drejtës për proces të rregullt ligjor dhe as nuk ka pasur ndikim në vendimmarrjen e gjykatës administrative, nuk duket se e bën gjykimin e padrejtë dhe as të parregullt, në kuptimin kushtetues, procesin gjyqësor të zhvilluar në gjykatën administrative.

41. Në përmbledhje të sa më sipër, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuësve për cenimin e së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën për t'u dëgjuar e për t'u mbrojtur dhe parimin e kontradiktoritetit, është i pabazuar.

42. Në kushtet kur pretendimet për cenimin e së drejtës së pronës janë të ndërvarura me ato për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor, për të gjitha shkaqet e përmendura më lart, Gjykata çmon se edhe këto pretendime janë gjithashtu të pabazuara.

43. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuësve janë të pabazuara, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa duhet të rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronjat “a” dhe “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 71 dhe 72, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 10.4.2025.

Shpallur më 28.5.2025.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Ilir Toska, Sonila Bejtja, Sandër Beci, Marjana Semini